

Dette hellige evangelium skriver evangelisten Johannes: Jesus kom nu atter til Kana i Galilæa, hvor han havde gjort vand til vin. Der var en kongelig embedsmand, hvis søn lå syg i Kapernaum. Da han hørte, at Jesus var kommet fra Judæa til Galilæa, tog han hen til ham og bad ham om at komme med derned og helbrede hans søn; for han lå for døden. Da sagde Jesus til ham: »Hvis I ikke får tegn og undere at se, tror I ikke.« Den kongelige embedsmand svarede: »Herre, kom med derned, før mit barn dør.« Jesus sagde til ham: »Gå hjem, din søn lever.« Manden troede Jesus på hans ord og gik; og allerede mens han var på vej hjem, kom hans tjenere ham i møde og fortalte, at hans dreng var i live. Han spurgte dem så ud om, i hvilken time han havde fået det bedre, og de svarede: »I går ved den syvende time forlod feberen ham.« Da forstod faderen, at det var sket netop i den time, da Jesus havde sagt: »Din søn lever.« Og han og hele hans husstand kom til tro.

Johannesevangeliet 4,46-53

Epistlen skriver apostlen Paulus til efeserne: I øvrigt, vær stærke i Herren og i hans mægtige styrke. Ifør jer Guds fulde rustning, så I kan holde stand mod Djævelens snigløb. Thi for os står kampen ikke mod kød og blod, men mod myndigheder og magter, mod verdensherskerne i dette mørke, mod ondskabens åndemagter i himmelrummet. Tag derfor Guds fulde rustning på, for at I kan stå imod på den onde dag, overvinde alt og bestå. Så stå da fast, spænd sandhed som bælte om lænden, og ifør jer retfærdighed som brynje, og tag som sko på fødderne villighed til at gå med fredens evangelium. Overalt skal I løfte troens skjold, hvormed I kan slukke alle den ondes brændende pile. Grib frelsens hjelm og Åndens sværd, som er Guds ord.

Efeserbrevet 6,10-17

Jeg havde egentlig håbet, at jeg aldrig skulle stå her på prædikestolen og sige noget om Israel-Palæstina-konflikten; eller om krigen mellem Israel og Hamas. Måske fordi det er så politisk, kompliceret og betændt, at det slet ikke klæder en præst at udtale sig om den slags. For nogle tænker måske, som var de katolikker i middelalderen, at en præst skal holde sig til sine bønner og ellers leve tilbagetrukket fra denne verden. Men nej, sådan er det selvfølgelig ikke, for evangeliet har altid noget sige om den tid, vi lever i, og det kommer frem uanset hvad. Så det skal man ikke gå og putte med, hverken som præst eller menighed.

Heller ikke selvom man risikerer at få ørerne i maskinen. For der vil altid være nogen, der bliver vrede og forargede og som synes, at ens holdninger er forfærdelige; ligesom der omvendt altid vil være nogle der elsker ens ytringer, og som mærker sympatien stige for hvert et ord, de hører. Der er sjældent nogen lunkenhed, for enhver, der siger noget i denne sag, vil på én og samme tid blive opfattet som terrorist og frihedskæmper i nogen andres ører. Når jeg så alligevel bringer det på banen, det med Israel og Palæstina, er det ikke bare fordi det er det mest aktuelle og højspændte emne for tiden. Det skyldes ikke en trang til at flyde med tiden og blive endnu en, der vælger side.

Nej, det skyldes kort og godt, at det kristne evangelium, at det budskab Jesus kommer til verden med, har noget at fortælle os i denne forbistrede og komplicerede konflikt. Noget, som vi måske helt har glemt, og som slet ikke handler om at tage parti. Nu er det ret populært at stille spørgsmålet: *Hvad ville Jesus have sagt?* Der er ligefrem et radioprogram på DR, hvor man kan få stillet sin nysgerrighed ved at skrive på jesus@DR.dk – det i sig selv er ret enestående. Og det er lidt af det samme, vi er ude i her. Måske ikke så meget hvad Jesus ville have sagt, men mere hvad vi kan stille op som kristne i en blodig konflikt. En tanke har ulmet i mig den seneste tid, og det er, at flertallet af danskere hverken er israelere eller palæstinensere.

Vi tror momentvis at vi er, når vi går på gaden i sympati for det ene eller andet synspunkt, men de fleste af os er altså ikke hverken israelere eller palæstinensere. Når vi går på gaden, gør vi det nok i den bedste mening, som mennesker, som humanismens vogtere, anstændighedens beskyttere, fordi vi følger vores overbevisning og intuitioner og følelser. Men flertallet af danskerne er altså kristne. Det kunne i visse øjeblikke lade til, at vi har fortrængt det. Har vi svedt ud, at vi som kristne har en ganske anden forestilling om Gud?

Som kristne adskiller vi os fra både jøder og muslimer, selvom vi har meget til fælles med de andre såkaldt monoteistiske religioner, altså jødedommen og islam. Tænk bare på, at Jesus selv var jøde, eller overvej, hvor meget af Det Gamle Testamente vi har til fælles med muslimerne. Alligevel adskiller vi os gevaldigt, og det kan måske lyde som en svaghed, men det er faktisk vores store styrke. Netop fordi vi adskiller os, er vi indbudt til at følge en

tredje vej i konflikten, i denne gordiske knude af meninger og holdninger, og det er den vej, som Jesus viser sine disciple og som han baner gennem ørkensand og menneskehjerner.

Jesus står på fredens vej. Det skal ikke forstås som politisk pacifisme med blomster i geværløbene, det er ikke en overgivelsens fred-bevægelse, hvor man lægger sig fladt ned på jorden og råber 'Jeg overgiver mig'. Det er i stedet en fred, der hører til evangeliet om Jesus Kristus og som egentlig er hele pointen med at han levede og døde for os. En fred, der overgår vores dømmekraft, og som virker urealistisk god, når vi ser med vores menneskeøjne. Jesus prædiker en tilgivende fred, en forsonende fred, en fred, der ledsages af håbet om helbredelse og soning mellem de stridende parter. Til trods for, at de stridende parter er bødler og terrorister og hadefulde, dengang som nu.

Freden er båret af et håb, der ligefrem kan vække det døende til live, som vi hører i beretningen om den kongelige embedsmand, hvis søn ligger syg. Her kommer Jesus på tværs og siger: Din søn lever! Tænk, hvis det ord kunne lyde midt i det dødbringende had, der breder sig mellem israelere og palæstinensere, ikke bare i Mellemøsten, men i hele verden. *Din søn lever! Og I skal leve.* Lige nu får konflikten det værste frem i os alle sammen. Når vi ser alt det frygtelige der sker, når raketterne slår ned i civile huse, når civile bliver myrdet på barbarisk vis. Når vi ser på alt dette med vores menneskeøjne, på uhyrlighederne, får mange mennesker lyst til at gribe til våben og kæmpe med – eller imod. Mange får lyst til at gå på gaden og råbe og skrig og ty til vold, som mange allerede gør, og så rykker konflikten til Danmark, som vi ser den gøre ganske langsomt. Og så er det, at det eskalerer. Så bliver vi som dem, der ikke kan enes, og som tyer til uhyrligheder. Vold smitter, som var det en pandemi, og når den begynder at nærme sig, har vi en pligt til at prædike fredens evangelium. Det er det, Paulus kalder det. Fredens evangelium! Han skriver i sit brev til Efeserne: *Så stå da fast, spænd sandhed som bælte om lænden, og ifør jer retfærdighed som brynje, og tag som sko på fødderne villighed til at gå med fredens evangelium.*

Dét er den tredje position, der er så særligt evangelisk, fordi den tager udgangspunkt i det, Jesus prædikede for sine disciple. En position, som vi måske sveder ud, når vores øjne fyldes med tårer, med vrede og med hævnthørst. *Sandhed, retfærdighed, fredens evangelium.* Ikke som tomme ord, vi prædiker for døve øren, men en slags rustning, vi skal iføre os, ikke for vores egen sejr eller retfærdigheds skyld, men for at standse ondskaben fra at brede sig. Voldens ondskab, terrorismens ondskab, regimernes ondskab. Fredens evangelium opfordrer til kamp, hvilket kan lyde frygteligt selvmodsigende, for kan man virkelig kæmpe for fred? Selvfølgelig kan man det, for freden kommer ikke af sig selv. Friheden kommer aldrig uden friktion og store kampe. Sandheden er derfor som et bælte, hører vi, retfærdigheden som en brynje og det mest spektakulære: *tag som sko på fødderne villighed til at gå med fredens evangelium.*

Og hvad er så fredens evangelium, når det kommer til stykket? Jesus Kristus er fredens evangelium. Hvad han stod for, og hvad han underviste i, stod i skærende kontrast til strid og uvenskab, til had og til splittelse. Og det gør det stadigvæk. Evangeliet om Jesus Kristus rummer en mulighed for at samle det splittede, fordi det tager udgangspunkt i, at vores næste er lige så vigtig som Gud. Gud står over os, men det gør pligten til at elske vores næste sandelig også.

Så konflikten i Mellemøsten er endnu en god anledning til at drive noget solid mission, ikke for at vinde hjerter i et eller andet pointsystem, men for at insistere på evangeliet om Ham, der kom til os med freden julenat. Selvom det måtte virke utopisk, så holder logikken: Hvis de virkelig hørte og forstod Fredens evangelium, måtte de nedlægge deres våben. Der venter som bekendt en nobelpris til den, der får skabt fred i Mellemøsten, og mere til, men måske det slet ikke behøver at være så indviklet. Hvis flere kom til tro på Kristus, var der mindre at skændes om, selvom kristne selvfølgelig heller ikke bliver fri for konflikter. Vi er også krigere, frihedskæmpere, terrorister, hvordan man nu forstår sine fjender. Men som kristne er vi også sat til at kæmpe en anden kamp – på trods af den kamplyst, og sorg og hævn, der tynger hjertet.

21. s.e. Trinitatis – Gentofte Kirke

Vi er givet fredens evangelium, og derfor må vi have den samme tiltro til Kristus som embedsmanden i Kapernaum havde. Det evangelium er frygteligt provokerende, det rummer svagheder og paradokser og helt urimelige krav til vores tålmodighed. Men når alt det er sagt, er det svært at forestille sig et bedre sted at lægge sit hjerte og sin tro, sin bekymring og sin uro, når volden eskalerer. Så gå ud og prædik fredens evangelium, iført bælte, brynje og solide sko på fødderne. Der vil være modstand og forhåelse, men freden må sejre for enhver pris.

*Og derfor kan vi sige: Lov og tak og evig ære være dig vor Gud, Far, Søn og Helligånd, du, som var, er og bliver en sand treenig Gud, højlovet fra første begyndelse, nu og i al evighed.
Amen*